

UZASADNIENIE

Związek (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej (...)) wniosła o zasądzenie od (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. (dalej A. Bank) kwoty 20.582,83 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od 25 października 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazała, że dochodzi nabytego od kredytobiorcy w drodze cesji roszczenia o zwrot części prowizji w związku ze spłatą kredytu przed terminem (pozew k. 2-10).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. Podniósł, że jednorazowo pobierana prowizja za udzielenie kredytu jako niezależna od czasu kredytowania nie podlega obniżeniu w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu. Wskazał także, że poddaje pod ocenę sądu ważność umowy cesji wierzytelności (odpowiedź na pozew k. 35-37).

1. Stan faktyczny

9 listopada 2016 r. J. C. zawarła z A. Bank umowę kredytu konsolidacyjnego. Na podstawie tej umowy bank udzielił jej kredytu na okres 120 miesięcy w kwocie 188.996 zł. Prowizja bankowa wynosiła 22.660,62 zł (umowa k. 19, niesporne).

Kredyt został spłacony 109 miesięcy przed terminem tj. w dniu 10 października 2017 roku (niesporne).

14 listopada 2017 r. J. C. (jako cedent) zawarła ze Związkiem (...) spółką z o.o. w W. (jako cesjonariuszem) umowę przelewu wierzytelności, którą przelała wierzytelność przysługującą jej z tytułu wcześniejszej całkowitej spłaty kredytu udzielonego przez A. Bank w dniu 9 listopada 2016 r. (umowa cesji k. 15-15v).

2. Ocena dowodów

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dokumentów. Był on w zasadniczej części między stronami bezsporny. Spór ogniskował się wokół kwestii prawnych, które nie podlegają dowodzeniu (art. 227 k.p.c.), wobec czego przedłożone przez strony stanowiska różnych instytucji mają walor jedynie prezentacji poglądów stron.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka J. C. wobec tego, że pomimo wezwania pozwany nie oznaczył faktów jakie miałyby być stwierdzone tym dowodem. Podkreślić wypada, że fakt to to, co zaszło w rzeczywistości; zdarzenie; stan rzeczy. Kwestia ważności umowy cesji nie może zostać uznana za fakt, leży bowiem w sferze oceny prawnej zarezerwowanej dla sądu.

3. Ocena prawna

Podstawą prawną dochodzonego przez powoda roszczenia jest art. 49 ust. 1 ustawy z 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2019 r., poz. 1083 t.j., dalej jako u.k.k.). Zgodnie z tym przepisem w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą.

Zgodnie z art. 1 pkt 2 u.k.k. powołany przepis ma zastosowanie do dochodzonego roszczenia, jako że zawarta przez J. C. z pozwanym umowa stanowiła umowę o kredyt konsumencki w rozumieniu art. 3 ust. 1 u.k.k. Była bowiem umową kredytu (art. 3 ust. 2 pkt 2 u.k.k.) w kwocie nie większej niż 255 550 zł.

Zgodnie z art. 5 pkt 6 u.k.k. całkowity koszt kredytu stanowią wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach, z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta.

Zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości z dnia 11 września 2019 r. w sprawie C-383/18 artykuł 16 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG należy interpretować w ten sposób, że prawo konsumenta do obniżki całkowitego kosztu kredytu w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu obejmuje wszystkie koszty, które zostały nałożone na konsumenta. Podkreślić wypada, że przepisy art. 48-52 u.k.k. stanowią implementację art. 16 dyrektywy 2008/48/WE. Trybunał wskazał, że skuteczność prawa konsumenta do obniżki całkowitego kosztu kredytu byłaby osłabiona, gdyby obniżenie kredytu mogło ograniczyć się do uwzględnienia jedynie kosztów przedstawionych przez kredytodawcę jako zależne od okresu obowiązywania umowy, ponieważ wysokość i podział kosztów są określane jednostronnie przez bank, a rozliczenie kosztów może obejmować pewną marżę zysku. Analogiczne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uchwale z 12 grudnia 2019 roku, w sprawie III CZP 45/19 wskazując, że przewidziane w art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim uprawnienie konsumenta do obniżenia całkowitego kosztu kredytu w przypadku jego spłaty w całości przed terminem określonym w umowie obejmuje także prowizję za udzielenie kredytu.

Mając na uwadze powyższe sąd nie miał wątpliwości, że prowizja pobrana przez bank ulega stosunkowemu obniżeniu w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu co niespornie miało miejsce w sprawie niniejszej.

Umowa kredytu została zawarta r. na okres 120 miesięcy tj. do 9 listopada 2026 r.. Obowiązywała natomiast do 10 października 2017 r., a więc przez 11 miesięcy, co stanowi 9,1666% zakładanego okresu kredytowania. Pozwany powinien zatem zachować jedynie taką część pobranej prowizji wynoszącej 22660,62 zł, a pozostałą część – zwrócić kredytobiorcy.

J. C. (kredytobiorca) secedowała jednak swoje roszczenie na powoda, który jako cesjonariusz ma prawo dochodzić je od pozwanego (art. 509 § 1 k.c.).

W tym miejscu wypada odnieść się do zarzutu pozwanego nieważności umowy cesji. Wskazać należy, że zarzut ten nie został w żaden sposób uzasadniony, a na jego potwierdzenie został zgłoszony wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka, oddalony z przyczyn o których była mowa wcześniej.

W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Z reguły więc każda wierzytelność jest zbywalna. Brak podstaw do przyjęcia, że przelew wierzytelności w sprawie niniejszej sprzeciwiałby się jakimkolwiek przepisowi ustawy. W umowie łączącej pozwanego z konsumentem również brak takiego zastrzeżenia. Ostatnie zastrzeżenie dotyczy wierzytelności o charakterze ściśle osobistym, np. prawa do alimentacji, z wyjątkiem rat już wymagalnych, prawa do zaskarżenia przez wierzyciela czynności dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela (Gudowski Jacek (red.), T. Bielska-Sobkowicz, G. Bieniek, H. Ciepła, M. Sychowicz, R. Trzaskowski, T. Wiśniewski, Cz. Żuławska, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania. Część ogólna). Wierzytelności o zwrot prowizji bankowej nie sposób uznać za należącą do tej kategorii. Pozwany nie przedstawił również żadnych okoliczności przemawiających za stwierdzeniem nieważności umowy na podstawie art. 58 § 1 k.c., a sąd nie dopatrzył się ich z urzędu.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w pkt 1 wyroku.

Podstawą zasądzenia odsetek jest art. 481 § 1 k.c. Ponieważ pozwany jest w opóźnieniu, zobowiązany jest zapłacić odsetki w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. Zgodnie z brzmieniem art. 52 u.k.k. kredytodawca jest zobowiązany do rozliczenia z konsumentem kredytu w terminie 14 dni od dnia dokonania wcześniejszej spłaty kredytu w całości. Termin ten upłynął z dniem 24 października 2017 roku, co oznacza, że pozwany w dniu następnym popadł w opóźnienie.

Pozwany jako strona przegrana zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. obowiązany jest zwrócić powodowi koszty procesu, na które złożyła się opłata od pozwu (1030 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17

zł) i wynagrodzenie pełnomocnika (3 600 zł zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.